Nejvyšší soud neshledává příčiny, aby stejné zásady nebylo použito, i pokud jde o úředníky důchodkové kontroly, kteří vykonávají svou službu jako své trvalé povolání (srov. čl. 3, odst. 1 služebního předpisu) a u nichž není zákonného ustanovení, které by omezovalo jejich vrchnostenskou povahu (§ 68 tr. z.) jen na dobu, po kterou konají službu určenou rozvrhem služby.

Nelze tedy pochybovati o tom, že M. v době, kdy zakročoval proti H. a obžalovanému, aby zjistil celní přestupek, který páchali, byl ve výkonu svého úřadu a své služby, a to tím spíše, že byl sám přednostou důchodkového kontrolního úřadu, jemuž náleží přidělování služby.

Ježto obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, doznal, že věděl, že M. proti němu zakročuje jako úřední osoba, aby zabavil zboží, které bylo pašováno, a že si uvědomil i trestnost násilného jednání proti němu, a ježto i doznal, že chtěl svým jednáním zabrániti zabavení zboží, je v jednání obžalovaného naplněna skutková podstata souzeného zločinu jak po stránce subjektivní, tak po stránce objektivní. Zmateční stížnost byla proto zamítnuta jako neodůvodněná.

Čís. 6364.

K § 8, odst. 3 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n.:

Doba náhradního trestu na svobodě za nedobytný trest peněžitý, uložený za přečin, nesmí přesahovati šest týdnů.

K § 7 zákona čís. 108/1873 ř. z. a k § 21 zákona čís. 29/1938 Sb. z. a n.:

Trestní soud vyřkne jen přípustnost policejního dohledu nad odsouzeným; dáti ho pod policejní dohled přísluší úřadům politickým.

(Rozh. ze dne 19. září 1939, Zm I 429/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 19, čís. 1 zák. čís. 29/1938 Sb. z. a n., podle § 290, odst. 1 tr. ř. zrušil však z úřadu výrok o náhradním trestu obžalovanému uloženém jakož i výrok, že se obžalovaný dává pod policejní dozor, a uložil obžalovanému v případě nedobytnosti peněžitého trestu 5.000 K náhradní trest tuhého vězení šesti týdnů a zároveň vyslovil, že odsouzeného lze dáti pod policejní dohled.

Z důvodů:

Zrušovací soud shledal, že nalézací soud tím, že uložil obžalovanému pro přečin podle § 19, čís. 1 zákona čís. 29/1938 Sb. z. a n. za nedobytný peněžitý trest 5.000 K náhradní trest dalšího, zřejmě tuhého vězení dvou měsíců a že spolu vyslovil, že se obžalovaný dává pod

policejní dozor, překročil meze svého trestního oprávnění a zatížil tak rozsudek důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř., zmateční stížností nevytýkaným.

Podle druhé věty třetího odstavce § 8 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n. nesmí totiž při odsouzení za přečin býti uložen vyšší náhradní trest než šest týdnů; podle § 21 zák. čís. 29/1938 Sb. z. a n. vysloví pak soud, odsuzuje-li pro trestný čin uvedený v § 19, že lze odsouzeného dáti pod policejní dohled. Dáti někoho pod policejní dohled, když trestní soud přípustnost toho vyřkl, přísluší pak politickým úřadům prvé stolice a úřadům policejním v některých městech zřízeným (§ 7 zák. čís. 108/1873 ř. z.).

Byl proto podle § 290, odst. 1 tr. ř. z moci úřední rozsudek ve výroku o době náhradního trestu a ve výroku, že se obžalovaný dává pod policejní dozor zrušen jako zmatečný; obžalovanému byl pak znova uložen zákonem přípustný náhradní trest, při čemž bylo zároveň vysloveno, že lze odsouzeného dáti pod policejní dohled.

Čís. 6365.

K § 7, odst. 3 zákona čís. 89/1885 ř. z.

Při rozhodování o přípustnosti zadržení v donucovací pracovně nelze hleděti na tresty, od jejichž výkonu uplynulo do spáchání činu pět let.

Výkonem trestu je tu rozuměti výkon trestu soudního (na př. nikoli výkon zabezpečovacích opatření).

(Rozh. ze dne 26. září 1939, Zm II 222/39.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona takto právem:

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 5. května 1938, č. j. Tk VII 373/38-21, a to pokud jím byla vyslovena přípustnost zadržení obžalovaného A. v donucovací pracovně, byl porušen zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. z., v ustanovení § 7, odst. 2, 3 ve znění čl. II. zákona ze dne 25. června 1929, čís. 102 Sb. z. a n. Výrok ten se jako zmatečný a nezákonný zrušuje. Jinak zůstává uvedený rozsudek nedotčen. Krajskému soudu v N. se ukládá, aby dále po zákonu postupoval.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 5. května 1938, č. j. Tk VII 373/38-21, byl A., narozený 28. prosince 1900 v Ch., tam příslušný, dělník, české národnosti, nestálého bydliště, uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174, II c), 176, II a), tr. z. a přestupkem podle § 1 zák. o tul. a odsouzen podle § 178 tr. z. se zřetelem na § 35 tr. z. k trestu těžkého žaláře v trvání osmi měsíců, zostřeného jedním